

ת"פ 11078/05/13 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד עאטף חאמד

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 11078-05-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' חאמד

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין:	משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
	ע"י ב"כ, עו"ד שלי היאט
	נגד
	עאטף חאמד
המאשימה	ע"י ב"כ, עו"ד בנימין בן נתן
הנאשם	

גזר דין

הנאשם, כבן 37, הורשע עוד ביום 11.11.13 בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות של התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) וכן עבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק.

על פי תיאור העובדות, ביום 4.5.13, בסמוך לשעה 11.00, פרץ הנאשם ביחד עם אחר שזהותו אינה ידועה לתביעה, לדירת המתלוננים בכוונה לבצע גניבה. באותן נסיבות יצא אחד מבני הבית (המתלונן) מן השירותים והבחין באחר, ובנאשם אשר נטל באותה עת 4 מכשירי טלפון ניידים השייכים למתלוננים, מסלון הדירה. המתלונן העיר בצעקות את יתר בני הבית שהיו ישנים, ובצוותא תפסו את הנאשם אשר הסליק על גופו את הטלפונים ואילו האחר הצליח לנוס מן הדירה.

הטיעונים לעונש בעניינו של הנאשם התמשכו מאד, מאז ניתנה הכרעת הדין, וזאת לנוכח טיעוניו בדבר תהליך שיקום שהוא היה מצוי בו. במסגרת התהליך ניתנו לא פחות משבעה תסקירים של שרות המבחן, וכעת באה השעה לגזור את הדין.

לנוכח התמשכות ההליך, ראוי לפרט היטב את השתלשלות העניינים, שיש בה כדי להבהיר את מלוא תמונת המצב בעניינו של הנאשם.

השתלשלות העניינים, והתסקירים:

ביום 17.12.13 ניתן התסקיר הראשון. נכתב כי הנאשם נשוי ואב לשתי בנות, מנהל מגיל צעיר אורח חיים שולי, הכולל התמכרות לסמים קשים, ביצוע עבירות וריצוי מאסרים. הנאשם סובל מסכרת. בשנת 2009, לאחר ששוחרר ממאסר

פנה ליחידה לטיפול בהתמכרויות בלוד וטופל שם במשך שנה, אך זמן קצר לאחר שעזב את הטיפול שב לצורך סמים תוך קושי להפנים דפוסי חיים אחרים. בהמשך נעצר הנאשם שוב, והביע בפני בית המשפט רצון להשתלב בטיפול גמילה. בעקבות זאת, הומלץ לשחררו לקהילת אלפתאם בטייבה, והנאשם אמנם שוחרר לשם והחל בתהליך טיפול שהיה עתיד להימשך כשנה, לפיכך עתר שרות המבחן לדחייה.

בעקבות האמור נדחה הדיון לחודש אפריל 2014.

ביום 23.3.14 הוגש התסקיר השני. נכתב כי הנאשם שוהה בקהילת אלפתאם במסגרת של תנאי השחרור בתיק הנוסף, מצוי במצב בריאותי ירוד ומטופל באינסולין, אך השתלב יפה בקהילה, נעזר ומשתף פעולה. בחודש נוב' הנאשם עלה לשלב ב' של התכנית, שבו נדרשת אחריות אישית, יזמה וניסיון להשתלב בחברה גם מחוץ לקהילה. ההתרשמות היתה חיובית, נערכו בדיקות שתן שיצאו נקיות, והומלץ לדחות את הדיון בשלושה חודשים.

בדיון מיום 7.7.14 עתר הנאשם לקבלת ההמלצה, ואילו התביעה התנגדה ועתרה למתן גזר דין. בסופו של הדיון ראיתי לנכון להאריך את תקופת הניסיון שבה מצוי הנאשם, ודחיתי הדיון במספר חודשים.

ביום 20.11.14 הוגש התסקיר השלישי. שרות המבחן שב על תיאור השתלבות הנאשם בקהילת אלפתאם. נכתב כי הנאשם עדיין אינו מצליח לשמר גבולות ואינו מעוניין להשתלב בהוסטל שיקומי, אלא החליט לשוב למקום מגוריו. בהמשך מסר הנאשם שהיה במרכז חוסן ועזב. לאחר מכן לא הופיע הנאשם לפגישה בשרות המבחן, ונמסר כי היה במרכז חוסן במשך חודש וחצי בלבד. הנאשם מסר לשרות המבחן כי לאחר שאחיו נפטר, מוטלת עליו החובה לדאוג לילדיו, הוא מתקשה לשאת באחריות זו ולכן עזב את העיר ואת מרכז חוסן. יחד עם זאת, הביע רצון להשתלב מחדש בטיפול. שרות המבחן העריך כי הנאשם מצוי בסיכון גבוה לשימוש בסמים, אך המליץ לדחות הדיון על מנת לשוב ולגייס את הנאשם לתהליך.

בדיון מיום 24.11.14 טענה התביעה כי יש לסיים את הטיועונים לעונש, והתנגדה לכל דחייה. מנגד, עתר ב"כ הנאשם לאימוץ ההמלצה. בסופו של יום אימצתי את ההמלצה ודחיתי את הטיועונים לעונש ליום 8.2.15.

ביום 26.1.15 הוגש התסקיר הרביעי. שוב מתואר התהליך שעבר הנאשם בקהילת אלפתאם, אך לאחר מכן סירב להישאר בהוסטל השיקומי ואף נשר ממרכז היום בעירו לוד. שרות המבחן פנה שוב אל הנאשם וניסה לשלבו במרכז "חוסן", אך הנאשם לא ענה. מסתבר כי הנאשם שילם חודשיים קודם לכן תשלום ראשוני עבור הטיפול, אך לא שב. שרות המבחן העריך כי הנאשם מצוי בסיכון גבוה, ויש ספק לגבי יכולותיו להיגמל מסמים. צוין כי נפתחו 3 תיקים נוספים מהשנים 2013-2014. לפיכך, נמנע השרות מהמלצה.

בדיון מיום 4.5.15 שוב עתרה התביעה לסיום ההליך ואילו ב"כ הנאשם עתר למתן הזדמנות נוספת, והדגיש כי למרות העליות והמורדות, הנאשם שומר על ניקיון מסמים, לא נפתחו תיקים חדשים מאז מתן התסקיר, והנאשם מנסה לשוב לאלפתאם. בהחלטתי מאותו יום הבהרתי לנאשם כי מוטלת על כתפיו האחריות כלפי עצמו, ודחיתי הדיון ליום 8.10.15 על מנת לאפשר לו לשוב לקהילה הטיפולית.

ביום 16.9.15 הוגש התסקיר החמישי. נכתב כי במהלך תקופת הדחייה נעשה ניסיון ליצור קשר עם הנאשם, ללא הצלחה. בהמשך נתקבלה הודעה ממרפאת "צור אביב" לפיה הנאשם ביקש לקבל תחליף סם וטופל בסבוטוקס. הנאשם היה מטופל במרפאה בחודשים מאי עד אוגוסט אך בבדיקות שתן התגלה שימוש בהרואין. עלה כי בסוף אוגוסט,

נקלט במסגרת פרטית לטיפול גמילה במזרח ירושלים, אך לא חידש קשר עם שרות המבחן. בנוסף, נפתחו שני תיקים נוספים בעבירות גניבה מחודשים 7-8/15. לנוכח כל האמור השרות נמנע מהמלצה.

בדיון מיום 8.10.15 טען ב"כ הנאשם כי התסקיר האחרון אינו עדכני, וכי אין ראיות נגד הנאשם בתיקים שנפתחו. הנאשם חש שהטיפול בסבוטוקס לא עשה לו טוב, ואחר כך היה בקהילה בירושלים במשך 42 יום. ב"כ הנאשם עתר להעברת עניינו להליך בבית המשפט הקהילתי שהחל לפעול בבית המשפט ברמלה. גם הנאשם עצמו פנה אל בית המשפט, תיאר את קשייו הרבים הן בפן הבריאותי והן בפן המשפחתי, וטען שהוא מצוי בהליך כניסה למרכז "חוסן". הנאשם אמר שהוא נלחם כעת על חייו, ומעוניין בהליך קהילתי. בהחלטה מנומקת מאותו היום, קבעתי כי אף שספק בעיני האם מתאים הנאשם להליך קהילתי, תינתן לו ההזדמנות להוכיח כי גם אם כשל בתהליך עד כה, עדיין יש בכוחו להיעזר, ולהשתקם. לכן, הוריתי לשרות המבחן לבחון התאמתו להליך קהילתי.

ביום 6.11.15 הוגש התסקיר השישי. נכתב כי בבדיקה ראשונית של התאמה להליך קהילתי עלה שהנאשם מתאים, ואולם זאת בכפוף לכך שיפנה לקהילה טיפולית כדי להיגמל מסמים, כתנאי כניסה לבית המשפט הקהילתי. הנאשם נתן הסכמתו להשתלב בקהילת אלפתאם שבה שהה בעבר, ונקבע לו מועד לראיון לאחר העברת תוצאות בדיקות. ואולם, הנאשם לא העביר את התוצאות, והתרשמות מנהל הקהילה היתה שהוא חסר מוטיבציה כנה, אלא נכונותו נובעת מרצון להיטיב את מצבו בהליך המשפטי. לנוכח זאת, עלה ספק בשאלת התאמת הנאשם להליך הקהילתי, ולא ניתנה המלצה.

ביום 10.12.15 הוגש התסקיר השביעי. שרות המבחן עדכן כי במהלך תקופת הדחייה התקבל הנאשם לקהילת אלפתאם, והחל לשהות שם ביום 29.11.15 אך עזב ביום 3.12.15. עלה כי הנאשם הגיע לשם במצב של שימוש פעיל בסמים, וסוכרת בלתי מאוזנת. הנאשם שוחח עם שרות המבחן בטלפון והסביר שעזב בשל מחלת הסוכרת, אך מסריו היו מבלבלים והוא טען שכיום הוא מעוניין במרכז יום בלבד. שוב נימנע השרות מהמלצה.

ביום 16.12.15 התקיים הדיון האחרון. ב"כ הנאשם עתר שוב לדחיית הטיעונים לעונש ומתן הזדמנות לנאשם להוכיח כי שב לקהילת אלפתאם. נטען כי הנאשם עזב רק בשל הסוכרת והוא נשבע שישב לקהילה. גם הנאשם עצמו ביקש שוב מתן הזדמנות, הצהיר כי כרגע הוא נקי מסמים, ותיאר שהוא עובר הרבה קשיים ורוצה לחיות כמו כל אדם, לפרנס את משפחתו, ולא להיות כמו המכורים חסרי הבית. לאחר ששמעתי הטענות, החלטתי כי אין עוד מקום לדחיית המשפט, והוריתי כי יישמעו הטיעונים לעונש.

ב"כ התביעה טען לחומרת העבירה אשר בוצעה בעת ששהו בני הבית במקום, והאירוע היה עלול להתדרדר לעימות אלים מולם. נטען בעניין עברו הפלילי של הנאשם. לדעת התביעה מתחם העונש ההולם נע בין 12 עד 24 חודשי מאסר, וראוי להטיל עונש ברף העליון של המתחם. התביעה הפנתה לפסיקה.

ב"כ הנאשם הפנה לכל תלאתיו של הנאשם מאז הגשת כתב האישום. נטען כי יש ערך רב להצלחתו המרשימה של הנאשם שסיים שנה שלמה בקהילה הטיפולית. אמנם הנאשם עבר גם מעידות, אך זאת בשל קשייו הבריאותיים והמשפחתיים. במהלך התקופה שבה ניסה להיגמל נפטר אחיו, וכיום אמו מאושפזת במצב קשה. עוד מנטען כי עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד, הרשעתו האחרונה משנת 2010. לאור כל אלה, ביקש להקל עם הנאשם, ועתר לקבלת חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השרות, כדי למנוע שליחת הנאשם שוב לכלא.

הנאשם בדברו האחרון ביקש את עזרת בית המשפט, עבור בני משפחתו ועבור עצמו.

מתחם העונש ההולם

אין צורך להרחיב אודות חומרתה של עבירת ההתפרצות לדירת מגורים. בע"פ 7453/08 מד"י נ' אאזנה (31.12.08) נאמר:

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם. נזקים אלו עולים לפרקים בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר. דברים ברוח זו נאמרו בע"פ 46/84 מדינת ישראל נ' סבח, פ"ד לח(4) 752, בעמ' 754-753:

"בעת מתן גזר הדין אסור לבית המשפט להתעלם מעגמת הנפש והבהלה הנגרמות לתושבים שלווים בעטין של עבירות אלה, לחשש של מאות משפחות לעזוב את ילדיהן המפוחדים לבדם בבית בעקבות החוויה הטראומטית שפקדה אותם או את שכניהם, ומהצער שנגרם עקב אובדן רכוש בעל ערך סנטימנטאלי".

וברע"פ 3063/11 כהן נ' מד"י, נאמר:

ענישתו של המבקש בעבר לא הרתיעה אותו מביצוע עבירות נוספות, ועל כן אין מקום ליתן משקל של בכורה לשיקומו של המבקש מחוץ לכתלי הכלא. יתרה מכך, עבירות התפרצות למעונו של אדם וגניבה או נסיון לגנוב את תכולתו, מתרחשות בחלק ניכר מדי יום בלא שעולה בדיהן של רשויות האכיפה לאתר את העבריינים. והנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כיס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העבריין בעבירה מסוג זה, ייגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר.

ואכן, בית המשפט העליון מתייחס בחומרה לעבירת ההתפרצות, ובעיקר כאשר מדובר בפריצה לביתו של אדם, כפי שעולה מן הדוגמאות שלהלן:

ברע"פ 4156/13 בוחניק נ' מד"י (12.6.13), המדובר היה בנאשם שהתפרץ לדירת מגורים וגנב מתוכה רכוש וכסף רב. כשנעצר נתפסו על גופו סמים מסוכנים מסוג חשיש והרואין. בית משפט השלום גזר עליו מאסר בפועל למשך 7 חודשים, למרות קיומו של עבר פלילי מכביד, מתוך התחשבות בכך שהחל בתהליך גמילה, חודשיים לפני מתן גזר הדין.

בבית המשפט המחוזי נקבע כי המתחם ההולם לעבירה נע בין 12-24 חודשי מאסר והוחמר העונש ל-14 חודשי מאסר. עונש זה אושר אף בבית המשפט העליון.

ברע"פ 2037/08 באזוב נ' מד"י (25.5.08), דחה בית המשפט העליון בקשתו של נאשם לרשות ערעור על גזר דינו שבו הוטלו עליו 12 חודשי מאסר בפועל, זאת למרות חרטתו, נסיבותיו האישיות הקשות, והיעדר עבר פלילי משמעותי.

ברע"פ 3228/12 וסילנקו נ' מד"י (תקדין מיום 29.4.12) הותר ביהמ"ש העליון על כנה את הכרעת ביהמ"ש המחוזי שהטיל שנתיים מאסר והפעיל מע"ת למשך שנה.

ברע"פ 7709/12 סולטאן נ' מד"י (4.11.12), הותר ביהמ"ש העליון על כנה את הכרעת בימ"ש קמא, לפיה הוטלו על הנאשם 22 חודשי מאסר וכן פיצוי בסך 150,000 ₪, בגין התפרצות לעסק וגניבת ציוד רב ערך.

ברע"פ 8519/11 ויצמן נ' מד"י (8.1.12), נדחה ערעורו של הנאשם על העונש שנגזר עליו ואשר עמד על 20 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 659/13 אביכזר נ' מד"י (28.1.13), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים וגרימת חבלה לשוטרים שלכדוהו, ונדון ל-14 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 5090/13 חסן נ' מד"י (17.7.13), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים, שעה שתלויים נגדו 3 מאסרים על תנאי בני הפעלה. הנאשם נדון ל-20 חודשי מאסר בפועל, ועונשו הוקל במעט בבית המשפט המחוזי. העונש אושר בבית המשפט העליון.

ברע"פ 4600/12 ישיאב נ' מד"י (13.6.12), הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות לדירה, החזקת כלי פריצה והכשלת שוטרים שערכו מרדף אחריו. לנאשם 2 הרשעות קודמות. בבית משפט השלום נגזר דינו ל-5 חודשי מאסר והעונש אושר בערכאות הערעור.

ברע"פ 5326/12 סיאם נ' מד"י (7.8.12), הורשע הנאשם בשתי התפרצויות לבתי עסק והתפרצות לדירה. הנאשם ללא עבר פלילי, אך המלצת שרות המבחן לא היתה חיובית. נגזרו 15 חודשי מאסר וערעוריו לבית המשפט המחוזי והעליון, נדחו.

ברע"פ 4309/13 בלעום נ' מד"י (8.6.13), הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות לדירה וכן החזקת אבזר של תחמושת ונדון ל-10 חודשי מאסר. הנאשם ערער על חומרת העונש בשל העובדה שבעברו הרשעה יחידה ולא ריצה מעולם מאסר. ערעוריו נדחו בבית המשפט המחוזי והעליון.

ברע"פ 8671/12 אבו נ' מד"י (19.12.12), נדון הנאשם בבית משפט השלום ל-10 חודשי מאסר בפועל, בגין התפרצות לדירה, הסתייעות ברכב לשם עבירה והחזקת סכין. בית המשפט המחוזי הפחית את עונשו ל-7 חודשי מאסר בפועל בשל עקרון אחדות הענישה ובשים לב להליך גמילה שעבר ולעברו שאינו מכביד במיוחד. העונש אושר בבית המשפט העליון.

ברע"פ 3073/14 כחלון נ' מד"י (21.5.13), הורשע הנאשם בעבירות של קשר לפשע, התפרצות לדירה והחזקת כלי פריצה. מהדירה לא נגנב מאומה. לנאשם לא היה עבר פלילי מכביד ושרות המבחן התרשם כי תיקן את דרכיו ואינו זקוק לטיפול. בבית משפט קמא הוטלו 11 חודשי מאסר, וערעורו לבית המשפט המחוזי, נדחה. בית המשפט העליון קבע כי לנוכח תהליך השיקום המוצלח שעבר ובשים לב לכך שלא נגנב דבר, העונש שהוטל מצוי ברף העליון של המתחם, אך

אינו מצדיק התערבות.

ב"כ הנאשם הגיש מספר גזרי דין שבהם הוטלו עונשים מקלים יותר בגין העבירה שבפני (ת.פ 52171-11-11 מד"י נ' סיני (4.6.13); ת.פ 32095-02-13 מד"י נ' כהן (14.7.14); עפ"ג 9706-03-14 מד"י נ' סבג (25.5.14)). לדעתי לא ניתן ללמוד מהם לעניין דנן, בעיקר מן הטעם שבכולם דובר בנאשמים אשר השלימו תהליך שיקומי וזכו להמלצה שיקומית מטעם שרות המבחן, מה שלמרבה הצער לא קרה בעניינו של הנאשם.

חומרה יתרה יש בעובדה שהנאשם התפרץ לדירת המתלוננים ביחד עם האחר, בשעה שבני הבית ישנים, ואף התעמת עמם. אין לדעת כיצד היה האירוע עלול להסתיים, אלמלא נס האחר מן הדירה, ואילו בחר אחד מבני הבית לעמוד על שלו מול הנאשמים. לא פעם התייחסו בתי המשפט לפוטנציאל המסוכן הטמון בהתפרצויות לבתי מגורים העלולות להסלים לכדי אירוע אלים (ע"פ 46/84 מד"י נ' סבח (28.11.84), ומחובתו של בית המשפט להתחשב בעניין זה כנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה במסגרת הוראות סעיף 40ט(3) לחוק.

בעניינו לא נגנב רכוש מן הדירה בסופו של יום, ועובדה זו תישקל לקולא. יחד עם זאת, תוצאה זו לא נבעה מחרטת הנאשם, אלא מלכידתו בידי המתלוננים. בנוסף, כידוע מצווה בית המשפט לשקול גם את הנזק שהיה עלול להיגרם מן העבירה.

בתי המשפט חזרו פעמים רבות על הקביעה כי מתחם העונש ההולם את עבירת ההתפרצות לדירה, נע בין 12 עד 24 חודשי מאסר (ראו למשל: ת.פ 7177-03-12 מד"י נ' שמש (18.11.12); ת.פ 16687-08-12 מד"י נ' טומשצוק (14.7.13); ת.פ 28679-09-09 מד"י נ' מוסלמאן (30.4.13); ת"פ 52421-07-12 מד"י נ' קוליה (4.11.12); ת"פ 48618-05-12 מד"י נ' לב ארי (2.7.14); ת"פ 26462-03-13 מד"י נ' געדי ואח' (26.2.14); ת"פ 48618-05-12 מד"י נ' כהן (30.4.13)).

בעפ"ג 5599-04-14 (מחוזי לוד) ערב נ' מד"י (17.6.14), ובע"פ 748-03-14 (מחוזי נצרת) מד"י נ' עתאמלה (1.4.14) נקבעו מתחמים מחמירים אף יותר.

לדעתי, המקרה שבפני אינו חריג, לפיכך, אני קובעת כי בהתאם לנסיבותיו ולמדיניות הנוהגת, נע המתחם ההולם, בין 12 ל-24 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם נושא על שכמו עבר פלילי בלתי מבוטל. החל משנת 2002 הורשע חמש פעמים בגין עבירות סמים חמורות, ונדון בכל פעם למאסר ממושך. לאחרונה, נדון בשנת 2010 למאסר למשך 18 חודשים בגין עבירה של סחר בסמים. עברו הפלילי יישקל לחובתו.

מצד שני, אין ספק כי נסיבות חייו של הנאשם הן קשות ביותר. מעבר לתלאותיו בנסותו להיגמל מן השימוש בסמים, הנאשם חולה במחלת הסוכרת, ומצבו הבריאותי ירוד. אם לא די בכך, הנאשם ספג מהלומות קשות עת נפטר אחיו והתדרדר מצבה של אמו המאושפזת כיום בטיפול נמרץ, כל זאת במהלך המשפט.

לא ניתן להתעלם בשום אופן מן הניסיונות המרים שעבר הנאשם בתהליך הגמילה משימוש בסמים. בתחילתו של דבר, נראה היה כי קיים אופק חיובי, וכי הוא מצליח סוף כל סוף לגייס כוחות על מנת לנתק עצמו מן החיים השוליים. הנאשם נקלט בקהילה הטיפולית אלפתאם, והצליח להשלים שנה תמימה של טיפול, בתנאי קהילה סגורה, חרף הקשיים הכרוכים בכך. הישג זה ראוי לכל הערכה.

למרבה הצער, לאחר שנשלמה אותה שנה, לא הצליח הנאשם להתמיד בתהליך השיקום ובכל פעם שהשתלב בתכנית כלשהי, נשר ממנה כעבור זמן לא רב, כמתואר בתסקירים שהוגשו. ייתכן שהדבר נבע מנסיבותיו הבריאותיות, או המשפחתיות, אך התרשמות שרות המבחן היא שהנאשם לא מצליח לגייס את כוחות ההתמדה הנדרשים.

בעת האחרונה התדרדר מצבו של הנאשם, ונמסר כי הוא שוב משתמש בסמים קשים. יחד עם זאת, הנאשם הצהיר בדיון האחרון, כי אילו נערכה לו בדיקה כיום, היתה יוצאת נקייה.

בעת הטיעונים לעונש, ניתן היה להתרשם שהנאשם אינו מודע עד תום למורכבות מצבו, והוא שב ועתר לבית המשפט כי ידחה את הטיעונים לעונש למשך שבועיים, על מנת שייקלט בקהילה הטיפולית מחדש. ברור הוא שאין הדבר פשוט כלל ועיקר, ואף אילו היה נקלט שוב בקהילה, עדיין לא היה בכך כדי ללמד שיצליח להתמיד, לאור ניסיון העבר ולנוכח הקשיים העצומים הכרוכים בתהליך הגמילה.

לשבחו של הנאשם יש לציין כי במהלך התקופה שמאז נשר מן הקהילה, לא הסתבך בעבירות פליליות נוספות, ובעצם, מעולם לא הורשע בעבירות מעבר לעבירות הסמים. עניין זה יישקל לטובתו.

כיום, לא ניתן להחשיב את עניינו של הנאשם כמקרה שבו ראוי לגזור את הדין אך ורק בהתאם לשיקולי שיקום, שהרי אין בפנינו תהליך שיקום שצלח במלוא מובן המילה. יחד עם זאת, שוכנעתי כי הנאשם עייף עד מאד מאורח חייו השולי, ומיחל לכוחות על מנת לשנות את פני הדברים. לשם כך הוא שב ומגייס כוחות מסוימים בכל פעם מחדש, ואני מקווה שלא יחדל, עד שיעלה הדבר בידו. התנהלותו של הנאשם, כעולה מן התסקירים מלמדת לדעתי, כי יש סיכוי של ממש שישתקם, בגדרי סעיף 40ד'(א) לחוק העונשין.

לנוכח חומרת העבירה, אני סבורה כי אין מנוס מהטלת מאסר בפועל על הנאשם. יחד עם זאת, לנוכח מאמציו החריגים, הצלחתו החלקית, נסיבותיו האישיות הקשות, וחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, אני רואה לנכון להטיל עונש מתחשב, בחריגה ממתחם העונש ההולם, בתקווה שיהא בכך כדי ליצור עבורו אופק נראה לעין, וכדי לעודדו שלא לחדול מניסיונותיו להשלים תהליך גמילה.

בע"פ 6585/08 אסור נ' מד"י (12.8.08), אמר בית המשפט העליון:

סבור אני כי במקרה שלפניי קיימת הצדקה מיוחדת לבוא "לקראת המערער". למרות עברו העברייני של המערער וחומרת העבירות שביצע, זוקף אני לזכותו את הודאותיו, את חרטתו הכנה ואת העובדה כי מרבית מעשיו של המערער, אם לא כולם, הושפעו באופן ניכר מחשיפתו המוקדמת והמתמשכת לסמים. ברם, מתסקירי שירות המבחן עולה בבירור כי המערער עבר דרך ארוכה וקשה והצליח לשפר באופן משמעותי את דרכו, ובתקווה אף את מסלול חייו לעתיד, כי התנהגותו תקינה בעיקרה והוא לא נכשל בתקופה האחרונה בשימוש בסמים. אכן, המערער נכשל בעבר לא אחת, בעמידה בהתחייבויותיו או בתהליכי גמילה בהם החל, אך בד בבד הציג המערער בפני בית משפט קמא ובפנינו הישג שיקומי ראוי להערכה. הואיל וכך, יש לטעמי לתת משקל, ככל שניתן ובמסגרת האיזון עם האינטרס השיקומי, לגורמים המטים את הכף לזכותו של המערער. במקרה זה סבור אני כי ייטב הן למערער והן לציבור אם יוקדם שחרורו של המערער, בפרט אם זמן זה ינוצל לשיקומו ולשילובו של המערער בחברה בצורה המיטבית. משכך קורא אני גם לשירות בתי הסוהר ולרשות לשיקום האסיר, כמו גם למערער עצמו, לפעול לשלבו במסגרת מתאימה שתסייע לשיקומו.

לנוכח נסיבותיו האישיות הקשות, ומאחר שלא נגנב רכוש, מצאתי לנכון להימנע מהטלת קנס.

לאחר כל האמור, אני גוזרת את העונשים הבאים:

- א. 7 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 4.5.13 ועד יום 4.7.13.
 - ב. 7 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש מסוג פשע.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ג טבת תשע"ו, 04 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.